

Підводить темний час нерадісне обличчя.  
Я чую біль століть на пальцях на моїх...  
Колись увечері через смутне сторіччя  
прокинеться в степу мого щастя сміх.

Прокинеться в степу моєї музи мова —  
схвильована, як кров, поезія моя.  
Розгорнеться в бою сторінка юнакова  
рядками мужності, де знову стану я.

І будучності даль, що все тривожить думи,  
ввижається мені крізь дим і млу грози:  
У скитському степу на переливні струми  
виводить ватажок мережані вози.